Lietas arhīva Nr. A42-01180-24/43
ECLI:LV:ADRJRIT:2024:1030.A420118024.2.S

Administratīvā rajona tiesa
Rīgas tiesu nams
SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā
Rēzeknē 2024. gada 30. oktobrī

Tiesa šādā sastāvā: tiesnesis Staņislavs Linkevičs,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ *(/pers. A/)* pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru /pers. A/ atmaksātu naudas līdzekļus 5000 *euro*, kas iemaksāti valsts budžetā 2022. gada 25. martā par atkārtotas termiņuzturēšanās atļaujas saņemšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ekonomikas ministrijā (turpmāk – ministrija) 2023. gada 31. jūlijā saņemts pieteicēja /pers. A/ lūgums atmaksāt viņam 5000 *euro*, ko viņš samaksājis par savas atkārtotas termiņuzturēšanās atļaujas saņemšanu.

Ar ministrijas 2023. gada 22. augusta lēmumu Nr. 3.11-8/2023/306 (turpmāk – sākotnējais lēmums) atteikts pieteicējam atmaksāt viņa 2022. gada 25. martā valsts budžetā veikto maksājumu 5000 *euro*. Šāda lēmuma pamatā bija iestādes secinājums, ka pieteicējs ir nokavējis Ministru kabineta 2010. gada 21. jūnija noteikumu Nr. 564 "Uzturēšanās atļauju noteikumi" (turpmāk – noteikumi Nr. 564) 73.^{2} 2. apakšpunktā noteikto četru mēnešu termiņu, kad var iesniegt pieteikumu maksājuma atmaksai.

Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja ministrijā. Ministrijas valsts sekretārs ar 2024. gada 18. janvāra lēmumu Nr. 3.11-8/2024/17 (turpmāk – lēmums) sākotnējo lēmumu atstāja negrozītu.

Lēmumā norādīti šādi argumenti.

[1.1] Pieteicējs 2021. gada 27. jūlijā ir vecis maksājumu 5 000 *euro* (maksājums Nr.1) par savas atkārtotas termiņuzturēšanās atļaujas saņemšanu.

Maksājums tika veikts, lai izpildītu Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes Uzturēšanās atļauju nodaļas lēmuma Nr. 10001 "Par uzturēšanās tiesību piešķiršanu /pers. A/" (turpmāk – lēmums Nr. 10001) nosacījumus. Tāpat uz lēmuma Nr. 10001 pamata ir pieņemti Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes Jelgavas nodaļas 2022. gada 18. jūlija lēmums Nr. 1186/2022 un 2023. gada 3. jūlija lēmums Nr. 1471/2023, kas paredz atkārtotu termiņuzturēšanās atļaujas apliecinošo dokumentu izsniegšanu.

[1.2] Pieteicējs 2022. gada 25. martā ir veicis atkārtotu maksājumu 5 000 *euro* (maksājums Nr. 2) par savu termiņuzturēšanās atļaujas reģistrēšanu. Šāds pieteicēja veiktais maksājums nebija nepieciešams un tas neatbilst tiesību normu prasībām, kas nosaka priekšnosacījumus ārzemnieka atkārtotai termiņuzturēšanās atļaujas reģistrēšanai.

Ņemot vērā minēto, pieteicēja atkārtoti veiktais maksājums Nr. 2 uzskatāms par nepareizi veiktu, jo tas neatbilst Imigrācijas likuma 23. panta astotajā daļā noteiktajam, proti, maksājums Nr. 2 nav saistīts ar pieteicēja termiņuzturēšanās atļaujas saņemšanu vai reģistrēšanu.

[1.3] Iesniegums par 2022. gada 25. martā veiktā maksājuma Nr. 2 atmaksu ministrijā bija saņemts tikai 2023. gada 31. jūlijā.

Noteikumu Nr. 564 73.^{2} 1. apakšpunktā noteiktais četru mēnešu termiņš, kad pieteicējs varēja iesniegt pieprasījumu par maksājuma atmaksu, ir notecējis, jo Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes Uzturēšanās atļauju nodaļas lēmums Nr. 10001 "Par uzturēšanās tiesību piešķiršanu /pers. A/" tika pieņemts 2021. gada 12. jūlijā, savukārt maksājums Nr. 2 tika veikts 2022. gada 25. martā. Tomēr iesniegums par maksājuma atmaksu saņemts ministrijā tikai 2023. gada 31. jūlijā, tas ir, vēlāk nekā 2022. gada 25. jūlijā - četri mēneši pēc maksājuma Nr. 2 veikšanas 2022. gada 25. martā.

Līdz ar to ministrijai, pieņemot sākotnējo lēmumu, nebija tiesisks pamats atmaksāt pieteicējam valsts budžetā veikto maksājumu Nr. 2, jo netiek izpildīti noteikumu Nr. 564 73.^{2} 1. apakšpunktā noteiktie priekšnoteikumi šī maksājuma atmaksai.

[1.4] Administratīvā procesa likuma 56. panta otrā daļa paredz, ka, ja iesniegums nav iesniegts pēc piekritības, institūcija var šo iesniegumu nepieņemt. Par to iesniedzējam nekavējoties izdod rakstveida izziņu, kurā norāda arī iestādi, kam lieta ir piekritīga. Institūcija, kurā iesniedzējs griezies, var arī iesniegumu pieņemt un nogādāt iestādei, kurai lieta ir piekritīga. Ja šāds iesniegums atsūtīts pa pastu, attiecīgā institūcija septiņu dienu laikā to nosūta pēc piekritības un paziņo par to iesniedzējam.

Atbilstoši Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – dienests) 2024. gada 12. janvāra vēstulē minētajam, pieteicēja sākotnējais iesniegums dienestā tika saņemts 2022. gada 18. jūlijā.

Lai arī pieteicēja sākotnējais iesniegums dienestam netika pārsūtīts ministrijai, tomēr ar dienesta 2022. gada 22. jūlija atteikuma vēstuli (četras dienas pēc 2022. gada 18. jūlija, kad dienestā saņemts pieteicēja sākotnējais iesniegums) pieteicējs tika informēts par viņa tiesībām vērsties ministrijā ar pieprasījumu par maksājuma Nr.2 atmaksu.

Savukārt pieteicējam (vai viņa pilnvarotajam pārstāvim) uzreiz pēc dienesta 2022. gada 22. jūlija atteikuma vēstules saņemšanas bija iespēja nekavējoties (līdz 2022. gada 25. jūlijam) vērsties ministrijā ar pieprasījumu par maksājuma Nr.2 atmaksu, iesniedzot šādu pieprasījumu arī elektroniski, kas prasītu tikai dažas minūtes laika.

Tomēr iesniegums tika saņemts ministrijā tikai 2023. gada 31. jūlijā.

[2] Pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru pieteicējam atmaksātu naudas līdzekļus 5000 *euro*, kas iemaksāti valsts budžetā 2022. gada 25. martā par atkārtotas termiņuzturēšanās atļaujas saņemšanu, norādot šādus argumentus.

Pieteicējs 2022. gada 27. jūnijā vērsās dienestā ar lūgumu par atmaksas saņemšanu. Analoģisku iesniegumu pieteicējs nosūtīja arī ministrijai. Bet dēļ tā, ka sūtījums bija no Krievijas, tad šķietami ministrija to nav saņēmusi.

Pieteicējs norāda, ka paļāvās uz to, ka saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 56. panta otro daļu institūcija, kurā pieteicējs vērsās (t. i., dienests), pieņems 2022. gada 27. jūnija iesniegumu par maksājuma Nr. 2 atmaksu, un nogādās iestādei, kurai lieta ir piekritīga (t. i., ministrijai). Kā norādīts lēmumā, dienests šo pienākumu nav izpildījis.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 10. pantu privātpersona var paļauties, ka iestādes rīcība ir tiesiska un konsekventa. Iestādes kļūda, kuras pieļaušanā privātpersona nav vainojama, nedrīkst radīt privātpersonai nelabvēlīgas sekas. Pieteicējs nav vainojams tajā un nevarēja to ietekmēt, ka dienests nav pārsūtījis 2022. gada 27. jūnija iesniegumu (kas tika savlaicīgi iesniegts) ministrijai. Tādēļ pieteicējs vēlas aizstāvēt savas likumiskās intereses un vēlas saņemt maksājuma Nr. 2 atmaksu.

[3] Ministrija rakstveida paskaidrojumā pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz lēmumā ietverto argumentāciju.

[4] Dienests paskaidrojumā tiesai norādīja, ka pieteicējs vērsās dienestā ar 2022. gada 27. jūnija lūgumu (nosūtīts 2022. gada 11. jūlijā) atmaksāt kļūdaini veikto maksājumu. Iesniegums saņemts dienestā 2022. gada 18. jūlijā.

Dienests 2022. gada 22. jūlijā nosūtīja pieteicējam atteikuma vēstuli Nr. 31.1/8.73.3/75487, kurā informēja, ka lūguma izskatīšana nav piekritīga dienestam, un ka pieteicējam ir tiesības ar iesniegumu vērsties ministrijā.

Dienests uzskata, ka pieteicējam nebija pamata paļauties, ka iesniegums par atmaksas veikšanu tika pārsūtīts pēc piekritības, jo dienesta 2022. gada 22. jūlija atteikuma vēstule nesatur informāciju par iesnieguma pārsūtīšanu pēc piekritības. Tieši pretēji, tā satur norādi, kādā iestādē ir iesniedzams lūgums par valsts nodevas pārmaksas atmaksu.

Tādējādi pieteicējs zināja, ka dienests iesniegumu nepārsūtīja, un pieteicējs par to tika informēts.

[5] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 112.[1] panta pirmo un ceturto daļu pirmās instances tiesā administratīvās lietas izskatīšana notiek rakstveida procesā, izņemot, ja lietas izskatīšanu mutvārdu procesā tiesas sēdē lūdzis pieteicējs. Ņemot vērā, ka pieteicējs šādu lūgumu tiesai nav izteicis un tiesa nav konstatējusi šķēršļus lietas izskatīšanai rakstveida procesā, lieta tiek izskatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, rakstveida procesā izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar procesa dalībnieku lietā iesniegtajiem rakstveida paskaidrojumiem, secina, ka pieteikums ir noraidāms.

[7] Izskatāmajā lietā nav strīda par to, ka 2022. gada 25. martā pieteicējs atkārtoti veicis maksājumu valsts budžetā 5000 *euro* par atkārtotas termiņuzturēšanās atļaujas pieprasīšanu, kas uzskatāms par nepareizi veiktu, jo tas neatbilst Imigrācijas likuma 23. panta astotajā daļā noteiktajam.

Lietā nav strīda arī par to, ka 2022. gada 18. jūlijā pieteicējs vērsās ar iesniegumu dienestā par naudas līdzekļu 5000 *euro* atmaksu.

Lietā nav strīda arī par to, ka iesniegums par naudas līdzekļu 5000 *euro* atmaksu ministrijā tika saņemts tikai 2023. gada 31. jūlijā.

Strīds lietā ir par to, vai šādos apstākļos pieteicējam ir tiesības saņemt valsts budžetā atkārtoti samaksātos 5000 *euro* par atkārtotas termiņuzturēšanās atļaujas saņemšanu.

[8] Imigrācijas likuma 23. panta 7.[3] daļa citstarp noteic, ka ārzemniekam, kuram saskaņā ar šā panta pirmās daļas 28., 29. vai 30. punktu ir izsniegta vai bija izsniegta termiņuzturēšanās atļauja, ir tiesības atkārtoti pieprasīt termiņuzturēšanās atļauju, ja joprojām pastāv tās izsniegšanai nepieciešamie nosacījumi un viņš, atkārtoti saņemot termiņuzturēšanās atļauju, samaksā valsts budžetā 5000 *euro*. Savukārt saskaņā ar Imigrācijas likuma 23. panta astoto daļu ārzemnieka veikto maksājumu šā panta pirmās daļas 28., 29., 30. un 31. punktā noteiktajos gadījumos, kā arī 7.[3] daļā noteiktajā gadījumā ieskaita valsts pamatbudžeta programmai "Ekonomikas attīstības programma" atvērtajā valsts pamatbudžeta izdevumu kontā Valsts kasē un uzskaita kā iestādes citus pašu ieņēmumus. Maksājums ir vienreizējs un netiek atmaksāts, izņemot Ministru kabineta noteikumos minētos gadījumus.

Tātad viens no priekšnoteikumiem, lai ārzemnieks atkārtoti varētu saņemt termiņuzturēšanās atļauju, ir maksājuma valsts budžetā 5000 *euro* veikšana. Turklāt šis maksājums ir vienreizējs un netiek atmaksāts, izņemot Ministru kabineta noteikumos minētos gadījumus.

[9] Pamatojoties citstarp uz Imigrācijas likuma 23. panta astotajā daļā ietverto likumdevēja deleģējumu, izdoti noteikumi Nr. 564. Saskaņā ar šo noteikumu 73.[1] punktu ārzemnieks, kuram piešķirta termiņuzturēšanās atļauja saskaņā ar Imigrācijas likuma 23. panta pirmās daļas 28., 29., 30. vai 31. punktu, saņem termiņuzturēšanās atļauju pēc Imigrācijas likumā minētās summas samaksas valsts budžetā atbilstoši Imigrācijas likuma 23. panta astotajai daļai. Savukārt izņēmuma gadījumi noteikumu Nr. 564 73.[1] punktā minētā maksājuma vai tā daļas atmaksai ir noteikti šo noteikumu 73.[2] punktā. Proti, ja: 1) ārzemnieks četru mēnešu laikā pēc lēmuma pieņemšanas par termiņuzturēšanās atļaujas piešķiršanu iesniedzis rakstisku pieprasījumu par maksājuma atmaksu, ja veikta pārmaksa vai maksājums veikts nepareizi *(73.[2] 1. apakšpunkts)*; 2) ārzemnieks četru mēnešu laikā pēc lēmuma pieņemšanas par termiņuzturēšanās atļaujas piešķiršanu iesniedzis rakstisku pieprasījumu par maksājuma atmaksu un šajā laikposmā termiņuzturēšanās atļauju nav saņēmis *(73.[2] 2. apakšpunkts)*; 3) ārzemnieks nav saņēmis termiņuzturēšanās atļauju un ir miris vai atrodas bezvēsts prombūtnē un ārzemnieka mantinieks četru mēnešu laikā pēc lēmuma spēkā stāšanās par termiņuzturēšanās atļaujas piešķiršanu iesniedzis rakstisku pieprasījumu par maksājuma atmaksu un pieprasījumam pievienojis mantojuma tiesības apliecinošu dokumentu (notariālu aktu) *(73.[2] 3. apakšpunkts)*.

Lietā nav strīda par to, ka pieteicēja gadījumā izpildās pirmais no minētajiem izņēmumiem.

[10] Konkrētajā gadījumā lēmums Nr. 10001 par atkārtotas termiņuzturēšanās atļaujas piešķiršanu pieteicējam pieņemts 2021. gada 12. jūlijā un pieteicējs 2021. gada 27. jūlijā ir vecis maksājumu 5 000 *euro* apmērā (maksājums Nr. 1) par savas atkārtotas termiņuzturēšanās atļaujas saņemšanu.

Pieteicējs 2022. gada 25. martā ir veicis atkārtotu maksājumu 5 000 *euro* (maksājums Nr. 2) par savu termiņuzturēšanās atļaujas reģistrēšanu. Šāds pieteicēja veiktais maksājums nebija nepieciešams un tas neatbilst tiesību normu prasībām, kas nosaka priekšnosacījumus ārzemnieka atkārtotai termiņuzturēšanās atļaujas reģistrēšanai.

Ņemot vērā minēto, pieteicēja atkārtoti veiktais maksājums Nr. 2 uzskatāms par nepareizi veiktu, jo tas neatbilst Imigrācijas likuma 23. panta astotajā daļā noteiktajam, proti, maksājums Nr. 2 nav saistīts ar pieteicēja termiņuzturēšanās atļaujas saņemšanu vai reģistrēšanu.

Iesniegums par 2022. gada 25. martā veiktā maksājuma Nr. 2 atmaksu ministrijā bija saņemts tikai 2023. gada 31. jūlijā.

Noteikumu Nr. 564 73.^{2} 1. apakšpunktā noteiktais četru mēnešu termiņš, kad pieteicējs varēja iesniegt pieprasījumu par maksājuma atmaksu, bija notecējis, jo maksājums Nr. 2 tika veikts 2022. gada 25. martā. Tomēr iesniegums par maksājuma atmaksu tika saņemts ministrijā tikai 2023. gada 31. jūlijā, tas ir daudz vēlāk nekā četri mēneši pēc maksājuma Nr. 2 veikšanas 2022. gada 25. martā.

Līdz ar to tiesa atzīst, ka ministrijai, pieņemot sākotnējo lēmumu, nebija tiesisks pamats atmaksāt pieteicējam valsts budžetā veikto maksājumu Nr. 2, jo neizpildās noteikumu Nr. 564 73.^{2} 1. apakšpunktā noteiktie priekšnoteikumi šī maksājuma atmaksai.

[11] Pieteicējs norāda, ka paļāvās uz to, ka saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 56. panta otro daļu, institūcija, kurā pieteicējs griezies (t. i., dienests), pieņems 2022. gada 27. jūnija iesniegumu par maksājuma Nr. 2 atmaksu un nogādās iestādei, kurai lieta ir piekritīga (t. i., ministrijai).

Administratīvā procesa likuma 56. panta otrā daļa noteic, ka, ja iesniegums nav iesniegts pēc piekritības, institūcija var šo iesniegumu nepieņemt. Par to iesniedzējam nekavējoties izdod rakstveida izziņu, kurā norāda arī iestādi, kam lieta ir piekritīga. Institūcija, kurā iesniedzējs griezies, var arī iesniegumu pieņemt un nogādāt iestādei, kurai lieta ir piekritīga. Ja šāds iesniegums atsūtīts pa pastu, attiecīgā institūcija septiņu dienu laikā to nosūta pēc piekritības un paziņo par to iesniedzējam.

Atbilstoši dienesta 2024. gada 12. janvāra vēstulē minētajam, pieteicēja sākotnējais iesniegums dienestā tika saņemts 2022. gada 18. jūlijā, par to strīda nav.

Pieteicēja iesniegums dienestam netika pārsūtīts ministrijai, kas ir pretrunā ar Administratīvā procesa likuma 56. panta otrajā daļā noteikto, bet minētais dienesta procesuālais pārkāpums neliedza pieteicējam realizēt savas tiesības saņemt valsts budžetā atkārtoti samaksātos 5000 *euro* par atkārtotas termiņuzturēšanās atļaujas saņemšanu.

Pie šāda secinājuma tiesa nonāca sekojošu apsvērumu dēļ.

Pirmkārt, ar dienesta 2022. gada 22. jūlija atteikuma vēstuli Nr. 31.1/8.73.3/75487 (četras dienas pēc 2022. gada 18. jūlija, kad tika saņemts pieteicēja iesniegums dienestā) pieteicējs tika informēts par viņa tiesībām vērsties ministrijā ar pieprasījumu par maksājuma Nr. 2 atmaksu.

Otrkārt, pieteicējs nav norādījis, ka nebūtu saņēmis dienesta atteikuma vēstuli Nr. 31.1/8.73.3/75487, tātad pieteicējs bija informēts par to, ka dienests nepārsūtīja iesniegumu ar pieprasījumu par maksājuma Nr. 2 atmaksu ministrijai. Līdz ar to pieteicējs nevarēja paļauties uz to, ka viņa iesniegums tiks nogādāts ministrijai.

Treškārt, pieteicējam (vai viņam pilnvarotajam pārstāvim) uzreiz pēc dienesta 2022. gada 22. jūlija atteikuma vēstules saņemšanas bija iespēja nekavējoties (līdz 2022. gada 25. jūlijam) vērsties ministrijā ar pieprasījumu par maksājuma Nr. 2 atmaksu, iesniedzot šādu pieprasījumu arī elektroniski, kas prasītu tikai dažas minūtes laika.

Vai arī, neilgi nokavējot termiņu, pieteicējam bija tiesības lūgt atjaunot termiņu sakarā ar vēršanos nepareizajā iestādē, bet pieteicējs šo iespēju nav izmantojis un vērsās ministrijā tikai 2023. gada 31. jūlijā, kas liecina par pieteicēja neieinteresētību realizēt savas tiesības saņemt kļūdaini valsts budžetā atkārtoti samaksātos 5000 *euro*.

[12] Tiesa norāda, ka pieteicēja strīdus maksājums Nr. 2 nav atmaksājams, izņemot noteikumu Nr. 564 73.^{2} punktā minētos gadījumus. Tātad pieteicējs vēlas izmantot tiesību normās noteikto izņēmumu. Šajā sakarā tiesa vērš uzmanību, ka saskaņā ar principu *singularia non sunt extendenda* likumā noteiktie izņēmumi nav interpretējami paplašināti un nav piemērojami pēc analoģijas. Šāds uzskats ir pamatots ar apsvērumu, ka izņēmuma noteikumu paplašinātas iztulkošanas gadījumā vai gadījumā, kad tie tiek piemēroti pēc analoģijas, pastāv risks izjaukt likumā ietverto kopsakaru starp "noteikumu" un "izņēmumu no noteikuma". Citiem vārdiem, ja kāds likuma noteikums domāts konkrētam izņēmuma gadījumam vai šādu gadījumu grupai, tad minētajā noteikumā paredzētās tiesiskās sekas nav attiecināmas uz dzīves gadījumiem, kuros nav radusies šāda izņēmuma situācija. Tāpat nepieciešams izvairīties no tā, ka izņēmuma noteikuma pārāk plašas iztulkošanas vai analoģiskas piemērošanas rezultātā tiktu pilnībā grozīts likumdevēja nolūks jeb likuma mērķis (sk. Satversmes tiesas 2011. gada 13. decembra lēmuma lietā Nr. 2011-15?01 9.5. punktu un tajā norādīto atsauci; Senāta 2019. gada 17. decembra sprieduma lietā Nr. SKA-1/2019 43. punktu).

Tāpat pieteicēja gadījumā nav konstatējams netipisks gadījums jeb apstākļu kopums, kas viņam liegtu vērsties ministrijā ar maksājuma atmaksas pieprasījumu noteikumu Nr. 564 73.^{2} 1. apakšpunktā noteiktajā četru mēnešu termiņā. Proti, saņemot dienesta 2022. gada 22. jūlija vēstuli Nr. 31.1/8.73.3/75487, kurā dienests informēja, ka lūguma izskatīšana nav piekritīga dienestam un, ka pieteicējam ir tiesības ar iesniegumu vērsties ministrijā, pieteicējs tika informēts, ka viņam ar pieprasījumu par maksājuma Nr. 2 atmaksu nepieciešams vērsties ministrijā, ko viņš izdarīja tikai 2023. gada 31. jūlijā.

Līdz ar to, ja pieteicējs vēlējās izmantot tiesības atprasīt konkrēto maksājumu, viņam bija jāplāno laiks, lai konkrētā procesuālā darbība tiktu veikta likumā noteiktajā termiņā. Pretējā gadījumā viņam bija jārēķinās ar šo tiesību zaudēšanu.

[13] Ievērojot visu iepriekš minēto, tiesa nekonstatē priekšnoteikumus pieteicējam labvēlīga administratīvā akta, ar kuru viņam atmaksātu naudas līdzekļus 5000 *euro*, kas iemaksāti valsts budžetā 2022. gada 25. martā par atkārtotas termiņuzturēšanās atļaujas saņemšanu. Līdz ar to pieteicēja pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 246.-251. pantu, 289.-290. pantu un 291. panta pirmo daļu, tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. A/ *(/pers. A/)* pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru /pers. A/ atmaksātu naudas līdzekļus 5000*euro*, kas iemaksāti valsts budžetā 2022. gada 25. martā par atkārtotas termiņuzturēšanās atļaujas saņemšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnesis S. Linkevičs